

[Maigaard.]

har regeringen sammen med en række store værfter indgået en såkaldt contrat professionel, hvori opstilles målsætninger for den franske skibsværftsindustri. Samtidig yder staten en vis bistand til erhvervet.

Jeg håber, at arbejdet i kontaktudvalget kan tage en sådan mere aktiv drejning. SF vil i folketingets erhvervsudvalg arbejde for, at det sker. Vi opfordrer samtidig skibsværftsindustriens ansatte til at tage kontakt med fagbevægelsens repræsentanter i udvalget for igennem dem at formidle ønsket om at sikre deres arbejdspladser.

I den sammenhæng vil jeg gerne beklage, at de månedslønnedes organisationer ikke er repræsenteret i udvalget, og jeg vil gerne spørge handelsministeren, hvad grunden er til det. Det er sådan, at det er de ansattes interesser, vi skal varetage, ikke bare specielle grupper, og jeg synes også, at de månedslønnedes organisationer har krav på at blive hørt og være med.

En sædvanlig indvending mod samfundsstøtte til værftsindustrien er, at der ikke er penge til det. Men vi har penge. Vi har penge. Der er en slående kontrast mellem den tilbageholdenhed, man møder, når vi skal diskutere en sikring af byerhvervenes arbejdspladser, og så den rundhåndethed, der lægges for dagen ikke mindst siden septemberforliget, når landbruget skal støttes. Her er ingen smalle steder. Her har man spenderbukserne på. Det ville efterhånden være mest praktisk, om der ved døren i landbrugsudvalgets mødelokale blev opstillet et kasseapparat, således at venstremændene direkte kunne hente de penge, de så at sige efter hvert møde har tappet statskassen for.

Samtidig har regeringen bebudet, at den i januar regner med at foreslå en såkaldt omkostningsdæmpende ydelse til det samlede erhvervsliv på mellem 1,5 og 2 mia kr. Jeg kalder nænsomt ydelsen omkostningsdæmpende, jeg skal ikke bruge de ord, socialdemokrater har brugt i opposition, da VKR-regeringen i sin tid lancerede dette princip, men de var ikke blide. Jeg vælger det nænsomme udtryk „den omkostningsdæmpende ydelse“.

Efter dette princip skal man dele penge ud efter saltbøsseprincippet: alle skal have en lille smule. Jeg skal være den sidste til at behjæde nogen, at man kan være glad for

en kniv og en gaffel, men jeg forstår ærlig talt ikke regeringens og handelsministerens varme kærlighed til saltbøssen og det fordelingsprincip, den repræsenterer. Vi mener, at disse midler skal bruges selektivt til truede brancher, skibsværfter, fiskeri, måske bogtrykkerbranchen, men i al fald selektivt. Derfor mener vi, at handelsministeren bør have økonomiske muligheder for at gå til kontaktudvalget og sammen med det finde fornuftige ordninger, ganske som det er sket i Frankrig. Jeg skal derfor ikke fremlægge konkrete forslag. Forslagene bør formuleres i kontaktudvalget, beslutningerne træffes her i tinget. Men jeg vil godt illustrere, hvad jeg mener, ved at pege på et hul i handelsministerens fremstilling.

Ministerens er naturligt nok stærkt interesseret i, at værfternes tilbudsgivning kan foregå på et så sikkert grundlag som muligt. Det er jeg enig med ham i. Forhåndslåneordningen kan virke i denne retning; den vedrører ikke bare værfternes likviditet, men vel også den sikkerhed, hvormed man kalkulerer. De overvejelser, som værfterne og de ansatte for tiden gør sig om lønudviklingen på værfterne — og jeg understreger værfterne og de ansatte, ikke staten, og jeg understreger ministerens ord om respekt for indgåede overenskomster, herunder for det bevægelige lønsystem — disse overvejelser vil virke i samme retning, vil give et sikrere kalkuleringsgrundlag. Men var der så noget til hinder for, at staten skabte endnu en stabilisator i systemet ved at overtage værfternes kurssikring? Vi har f. eks. set, hvor risikofyldt det har været for B&W, at dollaren flød i 1974, og vi vil mene, at kurssikringen burde være yderligere en stabilisator at putte ind i systemet.

Samtidig har vi mærket os med meget stor interesse, at de ansatte i branchen har lagt en række ideer frem. Jeg nævner: at styrke kreditmulighederne for værftsindustrien, at forsøge gennem handelsaftaler at skaffe ordrer til dansk skibsværftsindustri, at regeringen træffer foranstaltninger, der bevirker, at danske redere placerer ordrer på danske værfter, at fremskynde bygningen af allerede projekterede statsskibe og at fremskynde elektrificeringen i Grønland. Disse overvejelser må med ind i billedet. Jeg synes som sagt, at det er afgørende, at de første overvejelser sker i kontaktudvalget, at